ZÜHD MESELESİ

Kuruntula r tasavvufçuların birer zahid, ruhani ve mukaddes birer ruhani kişi olduğunu iddia etmiş, ruhlarıyla melei alaya yükseldiklerini iftira etmişlerdir. Bu iftiralar karşısında şunu sormak istiyoruz: İslâm'da nefsin kemaline erişeceği, parlak saadeti elde edeceği, ruhun aydınlanacağı, gerçek iman semalarında kanatlana cağı ve berrak nura bürüneceği şeyler yok mudur? Düşüncenin olgunlaşıp yüce Allah'ı şeksiz şüphesiz idrak edeceği, kalbin aranıp hayır, rahmet ve sevgiler saçacağı şeyler yok mudur? İnsanın arınması, tezkiyesi ve yücelmesi konusunda İslâm'ın yetersiz veya ciddiyett en yoksun olduğu mu sanılıyor ki insanlar onun hidayetin den kaçıp tasavvufu n kucağına atılıyorlar?
Şüphesiz tevhidin ihlasında, imanın berraklığında ve Allah'ın verdiği nimetlerd en yapılan ihsanın güzelliğinde ruhları okşayan gölgeler, kökleri derinlikl ere uzanan yeşillikler ve hayat sahrasında kaynayan coşkun pınarlar bulunmakt adır. Bütün bunlar insanı saran hayatın hayır, selamet ve berraklık olmasını, ruhi nimet buketleri ve eşsiz saadet bahçeleri kılan şeylerdir. Görürcesine Allah'a ibadet etmek, kötülüğün her türlü dürtü ve tahrikler inden sıyrılmak, nefsin tezkiyesi ve ruhun berraklaşması değil midir? Bütün bunlar düşüncenin sapmasından, duyguların saplantılara kapılmasından ve hayatın neşesiyle şuurun mestolmasından insanı koruyan ve hayvanca bir hayat sürmekten alıkoyan şeyler değil midir?
Yüce Allah'ı alabildiğine anmak, sürekli onun gözetimi altında yaşamak, nimetleri ne şükretmek ve şerî sınırlar içinde o nimetlerd en yararlanm ak, hakkını vermek, Allah için cihad etmek, iyiliği emretmek ve kötülüğü yasaklama k, dünyaya sonsuz yaşıyacakmış gibi bel bağlamamak, en büyük amacı ve hedefi dünyalık sahibi olmamak veya dünyayı tanrılaştırmamak, emredilen türlü ibadet şekilleriyle sürekli Allah'la muhatap olmak, kısaca Allah'ın belirlediği sınırlar ve ölçüler içinde bir ömür sürmek insanın ruhunu yücelten, nefsini tezkiye eden ve her türlü olgunluğa kavuşturan şeyler değil midir? Bütün bunlar Allah yolunda insanı sürekli cihada ve mücahedeye, sadece Allah'ın hoşnutluğunun gözetildiği salih amel işlemeye, insanlık için umumi iyiliği gerçekleştirmeye, tasavvufçuların iddia ettiği gibi ittihad veya karışma yahut katılma şeklinde değil, sadece ve sadece Allah'ı tesbih ve takdis etmeye sevkeden unsurlar ve öğretiler değil midir? Nefis tezkiyesi veya ruhun saflaşmasına götüren İslâm'ın öğretileri yahut uygulamal arından bazılarıdır bunlar. Acaba tasavvufçularda bunu sağlıyacak ne vardır? Şimdiye kadar anlattıklarımız herhalde onlar adına cevap vermeğe yeterlidi r! Hemen belirteli m ki -miskin ve yetimin lokmasını elinden almak istediği zaman- (1) tasavvufçuların iddia ettikleri anlamda bir zühdün islâm şeriatında hiçbir yeri yoktur. Onların savundukl arı veya yaşadıklarını iddia ettikleri bir zühd ne İslâm'ın öğretilerinden ne de

uygulamal arındandır. Dini bir karakter vermek ve İslâm'dan göstermek için ne kadar boya vururlars a vursunlar, böyle bir zühd anlayışının İslâm'la hiçbir ilişkisi yoktur. (1)
Kur'ân-ı Kerîm dili olan Arapça'da zühd bir şeyin değerini küçümsemek ve hor görmek demektir. Zühd kelimesi Kur'ân'da bu anlamda geçmektedir. Nitekim bütün türevleriyle zühd kelimesi Kur'ân'da sadece bir defa geçmektedir. Hz. Yusuf'u başkalarına satan kervan sahipleri olayını anlatırken Kur'ân-ı Kerîm bu kelimeyi kullanmak ta ve şöyle buyurmakt adır: "(Kafile Mısır'a vardığında) onu değersiz bir pahaya, sayılı birkaç dirheme sattılar, onlar zaten ona karşı isteksizd iler." (2)
Değersiz, birkaç dirhem, sayılı, kelimeler ini düşünün. Sonra isteksiz kelimesin in gelişini düşünün. Bütün bunlar düşünüldüğünde zühd kelimesin in anlamı daha iyi anlaşılmaktadır.
Bu anlamıyla zühd Allah ve Rasûlü'nün sevmediği, Allah'a ve ahiret gününe iman eden her müminin ondan beri olacağı bir şey olduğunu söyliyebiliriz. Çünkü zühdün anlamı, Allah'ın nimetleri ni hor görmek, küçümsemek ve hakkını vermemekt ir.
Tasavvufçuların iddiasını yaptığı zühd gerçekte bireyi ve İslâm cemaatini n gücünü mahvetmek ten başka birşey değildir. Çünkü ferde ve toplumun iyiliği yolunda gayret ve çaba göstermekten kişileri alıkoymak, himmetler i bu amaçtan uzaklaştırmaktır. Geçmişte olduğu gibi çağımızda da emperyali zm İslâm aleminde bu hurafeyi yaymaya çalışmakta ve insanları ona inanmaya sevketmek tedir. Çünkü bunu sağladığı taktirde müslüman fertler güçsüz, zelil olarak yaşıyacak, emperyali stelrin lutfettik leri sofra artıklarına razı olacak, onların ellerine bakacak ve ellerinde n zilletle meskeneti yudumlıyacaklardır. Bu gerçekleştiği taktirde müslümanlar bir deri bir kemik olarak ceset yığınları halinde düşmanın kapı kulları olmaktan başka ellerinde n birşey gelmiyece ktir.
"Maalesef İslâm alemi tarihinin birçok dönemlerinde emperyali zmin bu tasavvufi hurafesin i gerçekleştirmiş ve kuvvet, şeref ve izzet zirvesind en, hürriyet ve hakimiyet zirvesind en kölelik ve alçaklık derecesin e düşmüştür. Haçlı seferleri nin İslâm alemini kasıp kavurduğu, Moğol sürülerinin İslâm alemini ayaklar altında ezdiği ve son iki asırda Batı dünyasının İslâm alemini boyunduruğu altına aldığı dönemlerde müslümanların hayatında tasavvufu n ahtapot gibi kök saldığı, hurafeler iyle insanları uyuşturduğu, zühd ve inziva safsatala rıyla insanları hayat meydanlarından uzaklaştırdığı görülmektedir. Haçlı saldırıları ve Moğol istilaları meydana geldiği dönemlerde İslâm düşüncesini vahdeti vücut, hulul ve ittihad, agnostizm ve işrak felsefele rinin bastırdığı, bunlara karşı çıkan alimlerin zindanlar da çürdüğü yahut kılıçlar altında can verdiği bilinmekt edir. Son iki asırda da batı emperyali zmi İslâm alemini boyunduruğu altına alırken İslâm topraklarının hemen her köşesinde tarikatla rın yaban otları gibi bittiği, müslümanların başındaki yöneticilerin bu tarikatla rda günah

çıkarmaya çalıştığı, cihad görevi terkedile rek insanların askerlik yapmamak ve savaşa katılmamak için tekkelere dolduğu bilinen bir gerçektir. Bu durumu farkedip eleştiren aydınların bir nevi afaroz edildiği ve toplumun gözünde emperyali stlerden daha korkunç gösterildiği herkesin malumudur . Tarikat ve tekkeleri n sahip olduğu imkanlar ve insanlar üzerinde kurdukları hegemonya larla yöneticileri kıskaçları içine aldığı ve muhalifle ri bertaraf ettiğini tarihi okuyan herkes bilir." (1)
Durum böyle iken, söyler misiniz, her müslüman tasavvuf zühdünü kendine din edinirse müslümanların hali nice olur? Azgın ve zalim her saldırgana, her tağuta müslümanlar kolay yutulan bir lokma ve rahat ezilen bir sürü mü olurlar, yoksa izzet ve şerefin zirvesine mi çıkarlar? Zelil ve perişan oldukları, bugüne kadar emperyali st ve tağutlara yem oldukları açık bir gerçek! Emperayli zmin ve onların güdümünde azgınların en büyük hedefi ve tatlı rüyaları bu değil mi?
İslâm'da bir kavram vardır. Yüce Allah'ın kullarına nimetini tamamladığı ve dini ikmal ettiği İslâm'da "takva" terimi bulunmakt adır. Müslümanlar buna sarılırsa kalpleri ve yaşayışlarıyla sadece Allah'a boyun eğen birer kul olacakları gibi, fedakarlık, sevgi ve mertlik duygularıyla ruhen diğer müslüman kardeşlerinin de yanında olacaklar dır.
"Takva"! Ne yüce bir kavram! Allah'tan korkmak, kutsal bir itaatle ona itaat etmek, Rasûlüne uymak! Senin olmıyan bir şeyi gaspetmem ek, nefsini tezkiye edecek işler yapmak, hem kendinin hem de başkaların mutluluğu için çalışmak, hem senin hem de başkaların hayatını gözeterek davranışlarda bulunmak! Kısaca İslâm'a samimi bir imanla inanmak ve samimi bir kalple amel etmek! "O halde siz gerçek müminler iseniz Allah'tan korkun, aranızı düzeltin, Allah'a ve Rasûlüne itaat edin." (1) Bu kavramın önemi ve büyüklüğü sebebiyle dir ki yüce Allah ona şu büyük karşılığı vermiştir: "Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona bir çıkış yolu ihsan eder ve ona beklemediği yerden rızık verir. Kim Allah'a güvenirse, O kendisine yeter. Şüphesiz Allah emrini yerine getirendi r. Allah her şey için bir ölçü koymuştur... Kim Allah'tan korkarsa, Allah ona işinde bir kolaylık verir... Kim Allah'tan korkarsa Allah onun kötülüklerini örter ve onun mükafatını büyütür." (2) "Ey Âdem oğulları! Size kendi içinizden âyetlerimi anlatacak peygamber ler gelir de kim (onlara karşı gelmekten) sakınır ve kendisini ıslah ederse, onlara korku yoktur ve onlar üzülmiyeceklerdir." (1) "O ülkelerin insanları inansalar ve takva sahibi olsalardı, elbette onların üstüne gökten ve yerden nice bereket (ve bolluk kapılarını) açardık.." (2) "Her kim sözünü yerine getirir ve muttaki olursa, bilsin ki Allah muttaki olanları sever." (3) "Çünkü Allah muttaki olanlar ve güzel amel işleyenlerle beraberdi r." (4)
Şimdi soruyoruz, acaba neden takva'dan yüz çevirdiniz ve Manihaizm'in mirası olan zühdü seçtiniz? Şaşkın insanlığın hidayeti

için sanki yegane yol imiş gibi neden zühde bu kadar sarıldınız? Yoksa Kur'ân'da zühdün adını veya mükafatını mı gördünüz?